

Arrest

nr. 232 216 van 4 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Bagdad, Centraal-Irak, waar u bent geboren in de wijk Rasaqye en opgroeide in de wijk Al-Dora. Omwille van het sektarisch geweld verhuisde u in 2006 naar de streek Al-Chourje, ook wel Al-Fadel genoemd. In 2009 verhuisde u vervolgens naar de wijk Al-Bayaa, waar u verbleef tot 25 juli 2018. De twee laatste dagen voor uw vertrek uit Irak op 27 juli 2018 verbleef u in Erbil, Noord-Irak.

Na het behalen van uw middelbaar diploma was u in 2015 begonnen aan uw studies voor IT-ingenieur in Kirkuk, maar omwille van de veiligheidssituatie diende u uw studies reeds na twee maanden stop te zetten. Tijdens uw studies werkte u gedurende zes à zeven maanden als arbeider in een voedingszaak en nadien had u uw eigen handelskar gekocht, waarmee u als zelfstandige verkoper begon te werken. Eind 2017 had u vervolgens uw eigen marktkraam in Chourje gekocht, waar u allerlei producten verkocht. U bleef dit werk doen tot ongeveer één week voor uw vertrek uit Irak.

Ahmed, een vertegenwoordiger van het merk Tivani en één van uw leveranciers, had u geïntroduceerd bij twee handelaars die producten aan een heel goedkope prijs verkochten. De volgende dag zijn deze twee handelaars, A. en H.H., naar uw kraam gekomen en hadden zij producten van Nestlé spotgoedkoop verkocht. Enkele dagen later hadden zij u 80 à 90 kartonnen kaas verkocht aan een derde van de normale prijs. U had wat blikjes kaas verkocht en in de namiddag kwamen de cliënten die de kaas gekocht hadden terug, ze waren kwaad en zeiden dat de kaas die u hen had verkocht niet meer goed was. Hierop ging u de andere kartonnen met kaas in uw magazijn controleren en zag u dat alle blikjes kaas vervallen waren. Toen A. en H.H. de volgende dag hun geld kwamen ophalen, heeft u hen aangesproken over het feit dat zij de houdbaarheidsdatum vervalst hadden. U zei dat zij hun producten en geld terug mochten hebben en u niets meer van hen wou kopen, maar raar genoeg vertrokken zij zonder hun producten en geld. De volgende dag kwamen zij opnieuw langs en zeiden zij dat u met hen moest samenwerken, of u het nu wou of niet. Na dit voorval had u uw kraam gesloten en uw vader ingelicht over wat er gebeurd was, uw vader zei dat die twee mannen sowieso nog zouden terugkomen en u hen gewoon hun producten en geld moest teruggeven. De volgende dag zijn A. en H. H. effectief naar uw kraam teruggekeerd, deze keer waren zij echter in het zwart gekleed en zeiden ze dat de leverancier met u in zijn auto wou praten. In de auto zat er een zekere A. A.-D. en werd u met een pistool gedwongen om in te stappen. U werd de auto ingeduwed, waarna u werd geblinddoekt en met de auto naar een onbekende plaats werd meegenomen.

U was gechoqueerd en werd uiteindelijk naar een kamer gebracht, waar u op een stoel moest gaan zitten. A. A.-D. schold u uit en vroeg waarom u weigerde met hen samen te werken. U antwoordde dat als iemand door hun producten vergiftigd werd, dit voor u een groot probleem zou veroorzaken. Ze zeiden dat dit hun probleem niet was en u met hen moest blijven samenwerken. U bleef echter weigeren, waarop u uiteindelijk in elkaar werd geslagen. Omdat u de slagen niet meer aankon, gaf u uiteindelijk toch toe en zei u dat u bereid was om met hen samen te werken. Hierna werd u vrijgelaten en met de auto dichtbij uw werk afgezet. Met de taxi ging u naar het ziekenhuis, waar u een nacht moest blijven om uw wonden te laten verzorgen. Ondertussen waren uw ouders naar het ziekenhuis gekomen en zei uw vader dat u de buurt zo snel mogelijk moest verlaten omdat ze u nooit met rust zouden laten. Uw vader had ondertussen uw reis uit Irak voorbereid en op 25 juli 2018, de dag na uw vrijlating, verliet u Bagdad en reisde u met de auto naar Erbil, Noord Irak, waar u verbleef tot aan uw vertrek uit Irak.

Op 27 juli 2018 verliet u Irak en reisde u met een vrachtwagen op illegale wijze naar Turkije. Van Turkije reisde u naar Griekenland, waarna u vervolgens via Albanië, Montenegro, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië en Italië doorreisde naar België. U kwam hier aan op 25 december 2018, waarna u op 17 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Irak zouden uw belagers meermaals bij uw familie zijn langsgekomen, dit om het huis te doorzoeken op zoek naar u, uw vader te bedreigen en geld te eisen. Daarenboven zou u recent van uw familie vernomen hebben dat zij ondertussen de woning verlaten hebben en verhuisd zijn, al weet u niet naar waar. U vermoedt bovendien dat uw familie u niet alles wilt vertellen om u niet ongerust te maken, zo heeft u uw vader al langere tijd niet meer gehoord en wilt niemand u zeggen waar hij op dit moment is.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele identiteitskaart voor. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: twee pagina's van uw paspoort, uw diploma's, de identiteitskaarten van uw ouders en broers, uw woonstkaart, foto's van uw marktkraam, foto's betreffende uw reisweg en foto's van in het ziekenhuis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hiernaast dient er na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u ontvoerd werd, dat u enkele uren vastgehouden werd en dat u tijdens uw vasthouding in elkaar geslagen hadden (CGVS, p. 14-19). Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde u echter enkel dat ze u bedreigden en geprobeerd hadden u te ontvoeren, maar rept u echter met geen woord over een effectieve ontvoering en afranseling (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd beweert u bij de DVZ niet gesproken te hebben over een ontvoeringspoging, maar wel degelijk gezegd te hebben dat u ontvoerd was en dat het misschien een foute vertaling van de tolk was. Daarenboven zou u niets gezegd hebben over uw afranseling omdat er niet naar gevraagd werd en u enkel de hoofdlijnen mocht vertellen (CGVS, p. 19). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen. Het gaat hier immers niet om details, maar wel om cruciale elementen en hoofdlijnen van uw asielrelaas, waardoor er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u deze spontaan zou vermelden bij de DVZ. Daarnaast is het weinig waarschijnlijk dat de tolk van dienst bij de DVZ zich zou vergissen tussen een poging tot ontvoering en een daadwerkelijke ontvoering indien u dit daadwerkelijk gezegd zou hebben. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U heeft verder ook bijzonder weinig ondernomen om iets aan uw problemen te doen. Zo zou u uw problemen, op uw familie na, tegen niemand verteld hebben en was u na uw (voorgehouden) ontvoering en afranseling ook geen klacht gaan indienen bij de politie. U geeft hierbij aan dat u geen klacht durfde in te dienen omdat uw belagers ermee bedreigd hadden u te vermoorden als u zou doorvertellen wat er gebeurd was én u niet wist wie zij waren, wie er achter hun stond en hoe machtig zij waren (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen, u heeft immers ook geen navraag gedaan om meer te weten te komen over uw belagers en wie zij daadwerkelijk waren (CGVS, p. 16, 18 en 20-22). Het feit dat u niets ondernam om iets te doen aan uw probleem ondermijnt verder de geloofwaardigheid en minstens de ernst van de door u aangehaalde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. U geeft immers aan dat u uw problemen enkel tegen uw vader verteld hebt en u na uw vasthouding en afranseling geen navraag meer gedaan hebt over uw problemen. Zo zou u noch andere marktkramers noch A. van Tivani, nochtans de persoon die u geïntroduceerd had aan de leveranciers, gecontacteerd hebben om na te gaan of er zich nog andere incidenten hadden voorgedaan of hoe machtig uw belagers waren (CGVS, p. 16 en 20-22). Dat u geen navraag meer gedaan hebt en niemand meer hebt proberen te contacteren is zeer opmerkelijk te noemen. Door andere marktkramers of A. van Tivani te contacteren had u immers uw eigen situatie en het gevaar dat u liep beter kunnen inschatten. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Hiernaast haalt u ook aan dat uw familie na uw vertrek uit Irak nog meermaals lastig zou zijn gevallen door uw belagers. De verklaringen die u in dit verband aflegt kunnen echter geenszins overtuigen. Zo beweert u dat uw belagers meerdere keren bij uw familie binnengevallen zijn, zij uw vader bedreigd hebben en uw vader geld aan hen betaald had. U slaagt er echter niet in te preciseren hoeveel invallen er in totaal zijn geweest, wanneer deze invallen plaatsvonden, wie naar uw familie was gekomen of

hoeveel geld uw vader aan hen betaald had. U geeft hierbij aan dat uw familie u niet alles vertelt om u niet ongerust te maken, zo zouden zij u ook niet verteld hebben naar waar welke plaats zij verhuisd zijn (CGVS, p. 4-5 en 21-22). Dat uw familie u niet alles zou vertellen is louter een bewering van uwentwege. Dat uw familie u zelfs niet zou vertellen naar waar zij verhuisd zijn is bovendien weinig aannemelijk. Zelfs als het aannemelijk zou zijn dat uw ouders bepaalde informatie voor u achterhouden, quod non, dan nog heeft u bij uw overige familieleden geen navraag meer gedaan over wat er met uw ouders en broers gebeurd is (CGVS, p. 22). Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de problemen die uw familie na uw vertrek gekend zou hebben en u in dit verband duidelijke en gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Uw gebrekkige verklaringen omtrent de problemen die uw familie na uw vertrek uit Irak gekend zou hebben doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Voorts geeft u nog aan dat, op uw ouders en broers na, niemand weet heeft van uw verblijf in België en u dit ook tegen niemand anders verteld heeft (CGVS, p. 6 en 22). In dat opzicht is het echter bijzonder bevreemdend dat u op uw Facebookpagina, waarvan u toegeeft dat het uw Facebookpagina is (CGVS, p. 5) en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, aangeeft dat u momenteel in 'Langemark' woont en geeft u bij de reacties op uw foto's ook aan dat u momenteel in België verblijft (zie administratief dossier). Dat u uw verblijf in België zo publiekelijk aangeeft op uw Facebookpagina doet afbreuk aan uw bewering dat, op uw ouders en broers na, niemand op de hoogte zou zijn van uw verblijf in België en toont aan dat u bewust getracht heeft het CGVS hierover te misleiden. Dat u het CGVS hierover trachtte te misleiden is kenmerkend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnt in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid. Door op uw Facebookpagina publiekelijk aan te geven dat u momenteel in België verblijft geeft u uw vermeende belagers bovendien ook cruciale informatie over uw huidige verblijfplaats. Dat u uw huidige verblijfplaats desalniettemin toch publiekelijk op Facebook aangeeft relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Bijkomend dient het CGVS ook vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering een soennitische moslim te zijn (CGVS, p. 4). Zo kunnen er aan de hand van uw Facebookpagina verschillende elementen teruggevonden worden die wijzen op een sjiitische geloofsovertuiging. Wanneer er gekeken wordt naar de pagina's die u op Facebook leuk vindt valt immers meteen op dat u verschillende sjiitisch geïnspireerde Facebookpagina's leuk vindt. Zo vindt u verschillende pagina's leuk die verwijzen naar Ali ibn Abu Talib en Imam Hussein (religieuze figuren die de kern uitmaken van het sjiitisch geloof), Karbala en Najaf (heilige steden voor de sjiieten) en Ali al-Sistani (de belangrijkste sjiitische geestelijke leider in Irak). Gelet op de huidige sektarische spanningen tussen soennieten en sjiieten in Irak is het ook onwaarschijnlijk dat u, als zogenaamde soenniet, publiek op Facebook dergelijke sjiitisch geïnspireerde pagina's leuk zou vinden. Daarenboven postte uw broer A. op zijn Facebookpagina een foto waarop hij te zien is in Karbala (één van de heilige steden van de sjiieten), hetgeen erop wijst dat hij een sjiitische moslim is. Gelet op bovenstaande bevindingen kunnen we in alle redelijkheid veronderstellen dat u zelf geen soennitische, maar daarentegen wel een sjiitische moslim bent. Hoewel uw geloofsovertuiging geen onmiddellijk element vormt binnen uw asielaanvraag, is het gegeven dat u het CGVS tracht te misleiden over uw geloofsovertuiging wel kenmerkend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnt deze vaststelling in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft de foto's van uw marktkraam en van in het ziekenhuis dient opgemerkt te worden dat deze geenszins de door u aangehaalde problemen aantonen. Allereerst zijn deze foto's wel bijzonder flou en onduidelijk. Er kan niet met zekerheid worden gesteld wie de personen zijn op die foto's. Los daarvan tonen deze foto's ook niet aan waar, wanneer of met welke intenties deze werden gemaakt. Bijgevolg hebben deze foto's ook geen bewijswaarde.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw persoonsgegevens, studies en familiesamenstelling aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Dat u betreffende uw paspoort er enkel in slaagt een kopie van 2 pagina's neer te leggen, is onvoldoende. Zelfs indien u uw originele paspoort bij de smokkelaar zou hebben achtergelaten, kan nog niet ingezien waarom u dan geen kopie heeft genomen van het gehele document ipv. slechts 2 pagina's (CGVS, p. 11).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten.

Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In het enig middel roept verzoeker navolgende schendingen in:

“- Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

- Schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur;

- Schending van de zorgvuldigheidsplicht ;

- Schending van de materiële motiveringsplicht ;

- *Schending van het redelijkheidsbeginsel*.

Inzake verzoekers problemen in Irak voert verzoeker het navolgende verweer:

- met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen tussen de DVZ en het CGVS, wenst verzoeker te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hij stelt dat hij enkel de grote hoofdlijnen van zijn problemen mocht uitleggen, zonder in detail te treden;
- met betrekking tot stappen ondernomen door verzoeker om iets aan zijn problemen te doen, volhardt verzoeker in het feit dat hij, na de ontvoering en de bedreigingen, te angstig was om enig contact te zoeken met de lokale autoriteiten en hij enkel tegen zijn familie iets over de problemen heeft verklaard. Hij benadrukt dat zijn familie ondertussen uit de wijk Al Bayaa is vertrokken uit angst voor represailles van de belagers van verzoeker;
- inzake de belaging van verzoekers familie verwijst verzoeker naar zijn familie die omwille van die belaging verhuisd is. Verzoeker legt een medisch attest van een ziekenhuisopname van zijn vader in Irak; tijdens één van de invallen in het huis van verzoekers familie, is zijn vader op het hoofd geslagen met een geweer en daarom is hij gehospitaliseerd geweest;
- omtrent het Facebook-profiel vindt hij het zeer kort door de bocht dat geoordeeld wordt dat hij geen soenniet zou zijn, enkel omdat zijn broer de stad Karbala zou bezocht hebben. Verzoeker wenst daarenboven op te merken dat de foto's van zijn broer getrokken zijn in de stad Samarra in Irak en niet in Karbala. Hij wenst hierbij op te merken dat de moskee waar zijn broer met zijn vrienden naartoe is gegaan, betrekking heeft op een moskee die vroeger in handen van soennieten was en later door de sjiïeten is overgenomen. Verder merkt verzoeker op dat hij niet enkel lid is van enkele sjiïtische groepen op Facebook, doch ook andere geloofsovertuigingen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus argumenteert verzoeker dat:

- de afwezigheid van een openbaar leven geen vereiste is om te kunnen spreken van een 'ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld' conform artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dit een bijkomende voorwaarde is die verweerder toevoegt aan de beoordeling inzake artikel 48/4, § 2, c);
- met betrekking tot de vluchtelingenstroom in Bagdad stelt verzoeker zich de vraag waarom de commissaris-generaal de gevolgtrekking maakt dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming omdat intern ontheemden hun eigen oorlogsgebied ontvluchten en in Bagdad terecht komen;
- verwijst verzoeker naar landinformatie die aantoont hoe gevaarlijk Bagdad is.

2.1.2. In een aanvullende nota van 20 december 2019 brengt verzoeker volgende stukken bij:

- medisch attest inzake zijn vader waaruit blijkt dat hij op zijn hoofd werd geslagen,
- kopie van een klacht vanwege zijn vader,
- huurcontract waaruit blijkt dat verzoekers vader en zijn gezin zijn verhuisd,
- afdrukken van zijn Facebookpagina waaruit blijkt dat hij niet enkel sjiïtische groepen leuk vindt en ook interesse heeft in andere religieuze groepen.

2.1.3. In een aanvullende nota van 16 januari 2020 brengt verzoeker volgende stukken bij:

- overlijdensakte van zijn broer A. die werd neergeschoten omwille van verzoekers problemen,
- ziekenhuisattest inzake het overlijden van zijn broer,
- bewijs van verhoor van verzoekers vader aangaande het incident,
- documenten omtrent de begrafenis,
- USB-stick inzake de herdenking.

Verder maakt verzoeker melding van het feit dat verzoekers vader en broer omwille van de problemen naar Turkije zijn gevlucht.

Beoordeling

3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.1.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, “*Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*”, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, “*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*”, 2009, “<http://curia.europa.eu>”).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, “*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*”, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.1.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2.1. Inzake verzoekers verklaringen omtrent de aangevoerde feiten stelt de bestreden beslissing:

“Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u ontvoerd werd, dat u enkele uren vastgehouden werd en dat u tijdens uw vasthouding in elkaar geslagen hadden (CGVS, p. 14-19). Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde u echter enkel dat ze u bedreigden en geprobeerd hadden u te ontvoeren, maar rept u echter met geen woord over een effectieve ontvoering en afranseling (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd beweert u bij de DVZ niet gesproken te hebben over een ontvoeringspoging, maar wel degelijk gezegd te hebben dat u ontvoerd was en dat het misschien een foute vertaling van de tolk was. Daarenboven zou u niets gezegd hebben over uw afranseling omdat er niet naar gevraagd werd en u enkel de hoofdlijnen mocht vertellen (CGVS, p. 19). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen. Het gaat hier immers niet om details, maar wel om cruciale elementen en hoofdlijnen van uw asielrelaas, waardoor er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u deze spontaan zou vermelden bij de DVZ. Daarnaast is het weinig waarschijnlijk dat de tolk van dienst bij de DVZ zich zou vergissen tussen een poging tot ontvoering en een daadwerkelijke ontvoering indien u dit daadwerkelijk gezegd zou hebben. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekers verweer dat hij “enkel de grote hoofdlijnen” mocht uitleggen, “zonder in details te treden”, kan niet worden aangenomen.

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een ontvoering middels bedreiging van een pistool en daarop volgende afranseling niet zou hebben vermeld. Uit de lezing van de vragenlijst blijkt immers dat verzoeker reeds bij het beantwoorden van deze vragen gedetailleerd antwoordde (cf. Vragenlijst, vraag 3.5).

Hierbij voegt zich de vaststelling door de Raad dat verzoeker bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nog melding maakte van een opname in het ziekenhuis ingevolge de ontvoering en afranseling (administratief dossier, stuk 5, 19). Van deze ziekenhuisopname, zoals ook herhaald in het verzoekschrift, omdat hij "zwaargewond" was (cf. *ibidem*) maakte verzoeker evenmin melding bij het invullen van de Vragenlijst.

De vaststelling dat verzoekers verklaringen niet samenhangend zijn, duidt op de ongeloofwaardigheid van het relaas.

3.2.2. Verzoeker benadrukt dat hij, na het ondergaan van de vermeende feiten, te angstig was om enig contact te zoeken met de autoriteiten.

Verzoeker aangevoerde angst is geen dienstige weerlegging ten aanzien van de pertinente en terechte vaststelling in de bestreden beslissing waar deze stelt: *"U geeft hierbij aan dat u geen klacht durfde in te dienen omdat uw belagers ermee bedreigd hadden u te vermoorden als u zou doorvertellen wat er gebeurd was én u niet wist wie zij waren, wie er achter hun stond en hoe machtig zij waren (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen, u heeft immers ook geen navraag gedaan om meer te weten te komen over uw belagers en wie zij daadwerkelijk waren (CGVS, p. 16, 18 en 20-22). Het feit dat u niets ondernam om iets te doen aan uw probleem ondermijnt verder de geloofwaardigheid en minstens de ernst van de door u aangehaalde problemen."*

Bij voorgaande overweging voegt zich daarenboven de niet betwiste motivering inzake verzoekers gebrek aan handelingen:

"Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. U geeft immers aan dat u uw problemen enkel tegen uw vader verteld hebt en u na uw vasthouding en afranseling geen navraag meer gedaan hebt over uw problemen. Zo zou u noch andere marktkramers noch A. van Tivani, nochtans de persoon die u geïntroduceerd had aan de leveranciers, gecontacteerd hebben om na te gaan of er zich nog andere incidenten hadden voorgedaan of hoe machtig uw belagers waren (CGVS, p. 16 en 20-22). Dat u geen navraag meer gedaan hebt en niemand meer hebt proberen te contacteren is zeer opmerkelijk te noemen. Door andere marktkramers of A. van Tivani te contacteren had u immers uw eigen situatie en het gevaar dat u liep beter kunnen inschatten. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas."

Voorgaande vaststellingen ondermijnen verder verzoekers geloofwaardigheid.

3.2.3. Verzoeker voert aan dat zijn familie werd (wordt) belaagd omwille van de voorgehouden feiten. Verzoeker verwijst naar stukken die betrekking hebben op slagen op het hoofd van zijn vader, klacht vanwege zijn vader bij de politie en de verhuis door zijn familie. Verzoeker verwijst verder naar stukken waaruit blijkt dat zijn broer A. gedood werd ingevolge de door verzoeker aangehaalde feiten.

Verzoekers bijgebrachte documenten kunnen zijn teloorgegangene geloofwaardigheid (cf. punt 3.2.1. – 3.2.2.) niet herstellen. Verzoeker omschrijft op geen enkele wijze hoe en door wiens toedoen hij in het bezit werd gesteld van deze documenten. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Indien verzoekers broer A. overleden zou zijn, maakt verzoeker derhalve op geen enkele wijze aannemelijk dat dit het gevolg zou zijn omwille van de door verzoeker voorgehouden feiten.

Dit geldt des te meer omdat de nieuw bijgebrachte documenten slechts worden bijgebracht in de vorm van kopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht (zie aanvullende nota van 20 december 2019, stukken 1 - 3; aanvullende nota van 16 januari, stukken 1 - 4).

Inzake stuk 5, met de name de USB-stick, bij de aanvullende nota van 16 januari 2020 stelt de Raad vast dat, overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, de procedure bij de Raad schriftelijk is. De USB-stick kan niet aanzien worden als een geschrift of schriftelijk stuk. De Vreemdelingenwet noch het PR RvV voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken, zoals USB-sticks, dan schriftelijke stukken. De Raad stelt tevens vast dat wanneer hij USB-stick zou openen en bekijken, na de terechtzitting en tijdens het beraad, de rechten van verdediging van verweerder zouden worden geschaad. De verweerder is immers in de onmogelijkheid om op afdoende wijze kennis te nemen van de inhoud van de USB-stick zodat hij in de onmogelijkheid is om hierop opmerkingen te laten gelden. Hierbij voegt zich de vaststelling dat de USB-stick een computervirus kan bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computer of het netwerk van de Raad kan verspreiden. De USB-stick wordt, conform de vaststellingen ter terechtzitting, niet in aanmerking genomen.

3.2.4. Inzake verzoekers geloofsovertuiging, met name of hij sjiiet dan wel soenniet is, merken zowel verweerder als verzoeker op dat dit geen wezenlijk element betreft bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging of nood aan bescherming. Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden religieuze profiel volgt de Raad de partijen waar deze hieromtrent stellen:

- *“Hoewel uw geloofsovertuiging geen onmiddellijk element vormt binnen uw asielaanvraag, is het gegeven dat u het CGVS tracht te misleiden over uw geloofsovertuiging wel kenmerkend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnt deze vaststelling in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid.”* (bestreden beslissing, de Raad onderlijnt);
- *“En zoals het CGVS ook zelf in zijn bestreden beslissing opmerkt, is de geloofsovertuiging van een verzoek om internationale bescherming geen determinerend element om te oordelen over verzoekers nood aan bescherming.”* (verzoekschrift, punt 4.3.4.2.).

Aangezien de partijen vaststellen dat de voorgehouden geloofsovertuiging van verzoeker niet determinerend is inzake het onderzoek naar het risico op vervolging of nood aan internationale bescherming, blijkt dit een overtollig motief te betreffen. Omwille van de hoger vastgestelde manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas (punt 3.2.1. – 3.2.3.) is het derhalve niet nuttig dat de Raad een bijkomend onderzoek doet naar de verzoekers religieuze aanhorigheid. De stukken die verzoeker in het kader van onderhavig beroep dienaangaande bijbrengt (foto's van zijn broer, printscreens van de Facebookpagina's die door verzoeker werden 'geliked') betreffen derhalve stukken waaromtrent de partijen niet aantonen dat ze een invloed hebben op het onderzoek naar of de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming.

3.2.5. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. Verzoeker stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus ingevolge de toepassing van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker niet uitwerkt op welke wijze hij, de hogere vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas mee in acht genomen, hiervoor een ernstig en reëel risico zou lopen.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakt immers doorheen de opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

3.3.3. De landeninformatie waarnaar verzoeker middels het verzoekschrift verwijst ligt in de lijn en strookt met de uitvoerige analyse zoals gedaan door verweerder in de bestreden beslissing. Deze informatie vermag bijgevolg niet om deze analyse te weerleggen of te ondergraven.

Verzoeker verwijst ook naar het doorgaan van het openbaar leven en verwijst het CGVS dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid ten opzichte van 2015 en 2015 gewijzigd is. Hieromtrent merkt de Raad op dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst verder naar protesten sinds begin oktober 2019 en doden die hierbij zijn gevallen. Uit de landeninformatie in het verzoekschrift blijkt dat inderdaad de vraag kan worden gesteld of er overmatig geweld werd gebruikt ten aanzien van betogers. Te dezen stelt de Raad echter vast dat het geweld enkel betrekking had op de deelnemers aan betogingen, zodat hieruit niet kan afgeleid worden dat het blind of willekeurig geweld betreft ingevolge hetwelk verzoeker een reëel risico loopt in geval van aanwezigheid in Bagdad. Tevens blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat het geweld naar aanleiding van de betogingen zich over een beperkte tijdsperiode situeerde (oktober-november 2019) en dat deze situatie van betogingen en bijgaand geweld zich actueel niet meer voordoet.

In Bagdad is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhoogt.

3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS